

Tema centrală a Bibliei

Sâmbătă, 2 aprilie 2011

Gili Cârstea

Cum a ajuns taina lui Dumnezeu, tema centrală a Bibliei, să fie în așa măsură estompată de taina nelegiurii, de știința pomului cunoștinței? Cum am ajuns să fim „un popor jefuit” și dus „în necurmăte rătăcirii” umaniste, deși ni s-a încredințat cheia comorilor ascunse în pomul vieții? Cum se face că ne mângâie apelativul de „popor al Cărții,” dar ne scapă tocmai tema centrală a ei?

„Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia se adună toate celelalte, este planul de răscumpărare, refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletul omenesc. De la prima exprimare a speranței în Eden, până la măreața făgăduință din Apocalipsa, că „ei vor vedea fața Lui; și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apoc 22:4), povara fiecărei cărți și a fiecărui pasaj din Biblie este descoperirea acestei mărețe teme – înălțarea omului – puterea lui Dumnezeu „care ne dă biruință în Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor 15:57). Cel care prinde acest gând are în fața lui un infinit domeniu de cercetare. Are cheia care deschide comorile cuvântului lui Dumnezeu” (Ed 125).

Dacă ar fi să luăm în serios cele spuse aici - și nu îndrăznim să nu o facem – ar trebui să căutăm cu lupa ca să găsim în biserica de azi pe cineva care „a prins” tema centrală a Bibliei și s-a apucat să cerceteze folosind cheia aceasta, descrisă magistral de Pavel în 2 Corinteni:

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!” (2 Cor 3:7-11).

Slujba „aducătoare de osândă” era sistemul ceremonial al Sanctuarului, umbra realităților mântuitoare. Ei bine, dacă „umbra” făcea să strălucească fața lui Moise – se întreabă apostolul – cu cât mai slăvită ar trebui să fie „slujba aducătoare de neprihănire,” adică realitatea despre care vorbea Sanctuarul?

El spune așa: Dacă doar metafora sanctuarului a făcut să strălucească

slava lui Dumnezeu pe fața lui Moise – sau a lui Enoh, a lui Ștefan – pentru un moment, în trecut, ca să vă fie trezit interesul pentru „taina lui Dumnezeu,” ar trebui să înțelegeți ce realizări fenomenale va aduce realitatea Sanctuarului, împlinirea scopului lui Dumnezeu, unirea dintre uman și divin.

Nu aceasta este „temelia credinței noastre”?

Realitatea sanctuarului este Isus Hristos. El este „slujba aducătoare de neprihănire.” În El a fost realizat scopul lui Dumnezeu pe pământ, pentru prima dată de la căderea lui Adam în păcat. El a adus „neprihănirea veșnică” despre care vorbea Daniel (Dan 9:24). A fost prima demonstrație a ecuației mântuirii: omenescul + divinul = fără păcat.

Ei bine, unde este „neprihănirea veșnică” pe care a adus-o Hristos? De ce nu apare produsul ei final, haina de lumină pierdută în Eden? De ce ne tot poticnim la abc-ul credinței, la „lucrurile începătoare ale lui Hristos,” în loc să ne ocupăm de hrana tare a „cuvântului despre neprihănire” (Evr 5:13)?

Motivele pentru această lipsă crasă de interes față de pomul vieții, de „tema centrală a Bibliei,” pot fi multe, dar cel mai serios dintre ele este că, respingând solia neprihănirii lui Hristos, ne-am trezit pe cap cu „evanghelia” păsărilor „necurate și urâte” ce pozează în „slujitori ai neprihănirii.” Ne-am întors la tronul din Sfânta, de unde lumina și puterea aceluși duh a cuprins întreaga lume creștină, făcând din ea Babilonul cel mare. Această „evanghelie” are și ea o slujbă, dar este „slujba aducătoare de nelegiuire.” Mascată în evlavie autentică, fără discuție.

Redeșteptarea pentru care se roagă acest popor va fi ori o întoarcere la „tema centrală a Bibliei,” la „scopul etern al lui Dumnezeu,” la „slujba aducătoare de neprihănire,” ori marea amăgire finală, în care „omul fărădelegii” s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, iar poporul nostru strigă la el: „Tată, dă-ne duhul tău!”